

Pásti Csaba

NEM INDUL REGGEL...

[A HONOLULU-STAR REGGEL INDUL]

2023-05-08 | A HONOLULU-STAR REGGEL INDUL, PRÓZA

El kellene menni innen. Elindulni minél hamarabb, akár holnap reggel, elindulni, amíg még lehet. Sokan elmentek már. Hányan elsütötték, hogy „az utolsó kapcsolja le a villanyt”. Jól hangzik, de hülyeség, itt egy ideje nincs mit lekapcsolni.

Egyesek szerint azért kell elmenni, mert hát mit is keresel egy kalózhajón, ha te magad nem vagy kalóz? Ezen rágódom. Kalóz lennék? Vagy utas? Fogoly? Valószínű, hogy sokakkal együtt csak sodródom valahová, nem tudom, hová. Jó ideig nem foglalkoztatott, van-e cél – vitt az ár.

nem mi irányítjuk

De manapság sokszor eszembe jut, hogy ki kellene szállni. Látszik ugyanis, hogy egyre vadabb vizekre visznek bennünket. Meglehet, a végén jó helyen kötünk ki, mondogatjuk, de közben persze, tudjuk, milyen kicsi erre az esély. A hajót réges-régen nem mi irányítjuk. Jegyet se mi vettünk rá, csak úgy kaptuk ajándékba. Eleinte örültünk is, mintha luxusutat nyertünk volna az egyik legmodernebb tengerjáróra.

Ki sejtette, hogy ez a Titanic?!

Hányan leadták a vészjelzést – hiába. Legtöbben a süllyedés tényét is letagadnák. Sokan tudják, hogy süllyedünk, de még közülük is többen abban bíznak, hogy majd csak eljönnek értünk. Kik? Miféle mentőhajó? És hogyan fér fel arra ennyi ember? Sehogya, gondolja–nem gondolja némelyikük; sehogy. Nem kell, hogy mindenki felférjen, elég, ha csak ő maga helyet kap.

Közben a hajó tovább sodródik és süllyed – de azért adódik alkalom, hogy felmenjünk a fedélzetre, és olyankor még azt is elfelejtjük, miért akarunk elmenni innen.

Mert a fedélzetről – ez tagadhatatlan – sok szépet látni: amott éppen egy hosszú szárnyú bálna merül fel a hullámokból, távolabb csodás sziget sejlik. Zöldellő pálmákkal és tengeri madarakkal.

S valljuk be, maga a hajó is mutatós. Legalábbis egykor az volt. Fedélzetét ugyan régen nem mosták fel, árbócairól lepattogzott a festék, faanyaga is korhadásnak indult. Néhány matróz morgolódott, időszerű javításokat emlegetett, de az első- és másodtiszték szerint minden a legnagyobb rendben van. A matrózokat azóta nem látták.

Igen. El kellene menni innen. Ami szép és jó, ami miatt érdemes volt itt maradni, az is eltűnőben van.

De végtére miért mi menjünk el, miért nem azok, akik miatt élhetetlen ez a hely? Mert ők maguktól nem fognak elmenni. És ez nem a Bounty, itt nem lesz zendülés.

Szóval mégis nekünk kell elmenni.

De hogyan?

úszni is alig tud

Kikötni valahol ismeretlen helyen és bízni abban, hogy nem gyűlölnék eleve, mert erről a hajóról jöttünk? Vagy mentőcsónakkal pattanni meg és reménykedni, hogy a parti őrség néhány emberséges tagja nem hagyja, hogy vízbe fúljunk? Még úszni is alig tud közülünk valaki...

Vagy csak meglapulni az egyik kabinban, és tovább várni, hogy elmúljon ez az egész?

Nem szállhatnánk át egy másik hajóra?

Talán már reggel indul is egy. Félgőzzel persze ott nincs esélyünk, még a teljes erő is kevés. Két ember helyett kell dolgozni, mint Fülig Jimmynek a Honolulu Staron. De ha szerencsénk van, ezen a holnap reggel induló hajón nemcsak a fűtő és a szakács hiányzik. Lehet, hogy a kapitány és a kormányos feladatát is nekünk kell ellátni. És végre úgy vezethetjük a *hajónkat*, ahogy mi szeretnénk. És ahonnan többé nem akar majd elmenni senki.

Félek, hogy ez a hajó nem indul reggel. Még sokáig hiába várjuk. Akkor pedig itt fogunk élni.

Itt fogunk élni és túlélni. Kinek hogy sikerül. Az értelmiség előtt két út van, de a másik – mint tudjuk – járhatatlan. Sokan hát részeg tengerészek lesznek, azokkal a közhiedelemmel ellentétben nincs baj. „Azért ezt a kevertet még nem tudták elrontani, mi?”

Mások megpróbálják mutatni a helyes irányt, és jó felé fordítani a hajót, de őket hamar helyre teszi a kormányos. Lassan elhallgatunk hát mindannyian és a léptenyomon olvasható jelmondaton mosolygunk keserűen. „*Navigare necesse est...*”

Rájövünk, hogy ebben is hazudtak: valójában *vivere necesse est, navigare non.*

Élni kötelező, hajózni nem.

Maradunk hát. Még.

kép | shutterstock.com